

MIZGÎNÎ

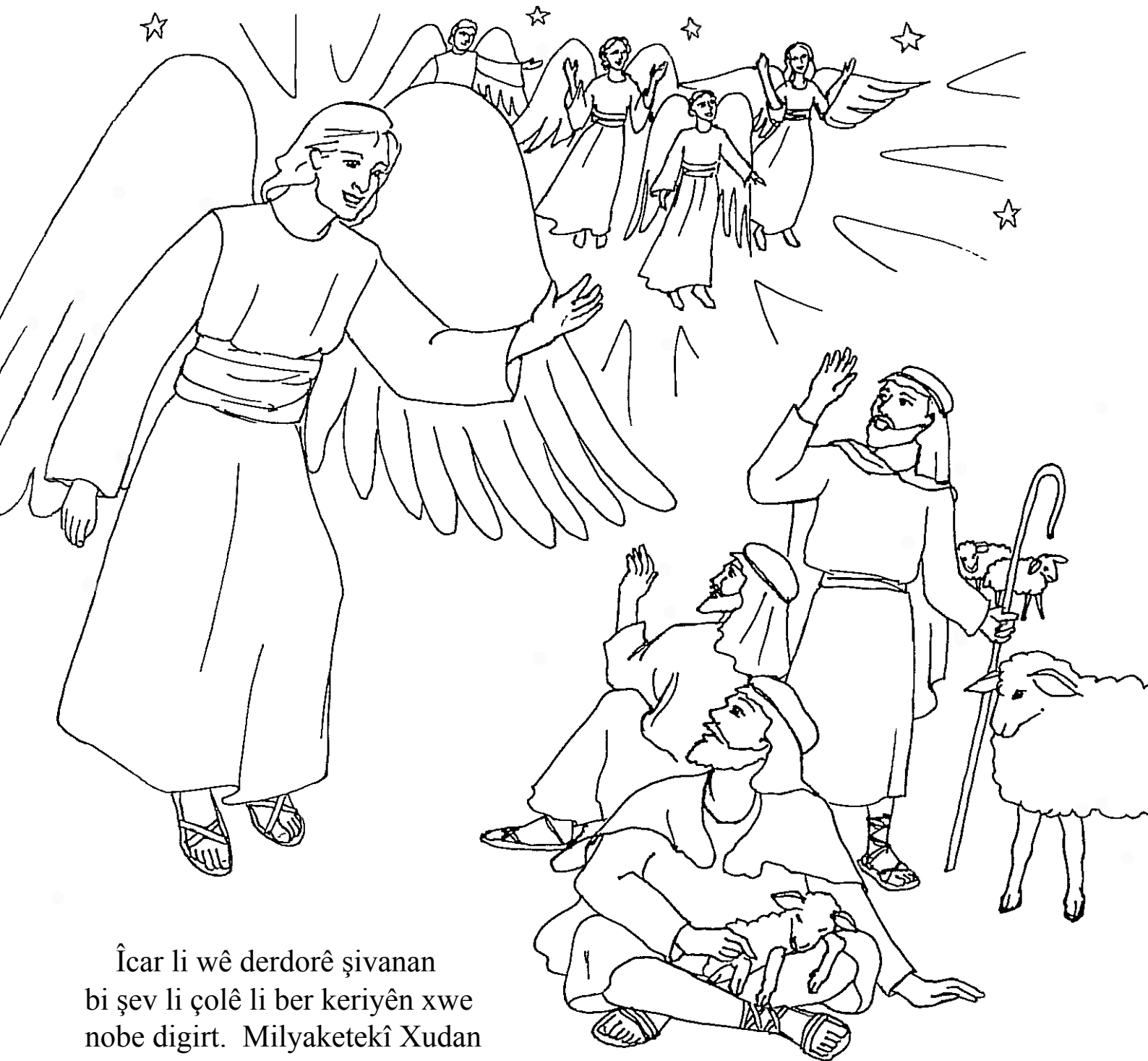

Di meha şaşan de Xwedê milyaket Cibrayîl şand bajarekî Celîlê, ku navê wê Nisret bû, ba keçikeke ku dergistiya mirovekî bi navê Êsiv bû. Êsiv ji mala Dawid bû. Navê keçikê jî Meryem bû. Cibrayîl hat ba wê û jê re got: «Silav li te, ey keçika ku kerema Xwedê li ser e. Xudan bi te re ye.» Meryem bi vê silavê şaş ma û fikirî, ka ev çi silav e? Milyaket jê re got: «Ya Meryem, netirse! Kerema Xwedê li te bûye. Va ye, tê bizaro bibî û tê kurekî bînî û navê wî Îsa deynî. Ewê mezin be û wê jê re Kurê Yê Herî Berz bê gotin. Ê Xudan, Xwedê wê textê bavê wî Dawid bide wî. Ê ewê her û her li ser mala Aqûb padîşahiyê bike û dawiya padîşahiya wî nayê.» (Lûqa 1:26-33)

Meryemê got: «Va me, ez cêriya Xudan im. Bila wek ku te gotî, ji min re bibe.» Piştî milyaket ji ba wê çû. (Lûqa 1:38)

Ûsiv jî ji bajarê Nisreta Celîlê çû Beytlehmê, bajarê Dawid ê li Cihûstanê, çimkî ew ji mala Dawid û ji bavikê wî bû. Ew çû wê derê, da ku xwe bi dergistiya xwe Meryemê re bide nivîsîn. Dergistiya wî jî bizaro bû. Gava ew li Beytlehmê bûn, dema zarokanîna wê hat û wê kurê xwe yê nixurî anî. Wê zarokê xwe di pêçekê de pêça û di afirekî de danî, çimkî cihê wan li mêvanxanê tunebû. (Lûqa 2:4-7)

Îcar li wê derdorê şivanan
bi şev li çolê li ber keriyên xwe
nobe digirt. Milyaketekî Xudan
ji wan re xuya bû û rûmeta Xudan
hawirdora wan kir ronahî. Tirseke mezin ket ser wan. Milyaket ji wan re
got: «Netirsin! Ez hatime, ku ez mizgîniya şabûneke mezin bidim we, ku ji
tevahiya gel re ye. Îro li bajarê Dawid xilaskarek ji we re çêbûye. Ew jî
Xudan Mesîh e. Bila ev ji we re bibe nîşan: Hûnê zarokekî di pêçekê de
pêçayî û di afîrekî de razayî bibînin.» Û ji nişkê ve ordiyeke leşkerên
ezmên bi milyaket re xuya bûn, pesnê Xwedê didan û gotin:

«Li bilindahiyên ji Xwedê re rûmet

Û li ser erdê li ser wan ên ku Xwedê ji wan razî ye silamet.»

(Lûqa 2:8-14)

Îcar zarok mezin dibû, bi hêz dibû û bi şehrezaiyê tije dibû û
qenciya Xwedê jî li ser wî bû. (Lûqa 2:40)

Û Yûhennayê imadkar li çolê derket meydanê, mirov hîn dikirin ku tobe bikin, da ku li gunehên wan bê bihûrtin û ew bên imadkirin. Hemû xelkê Cihûstanê û tevahiya Orşelîmiyan dihatin ba wî, gunehên xwe eşkere dikirin û di Çemê Urdunê de bi destê wî imad dibûn. Yûhenna cilekî ji pirça devê li xwe kiribû û li piştê wî jî qayîşeke çermîn hebû. Wî kulî û hingivê çolê dixwarin. Wî dida bihîstin û digot: «Yê ku piştî min tê, ji min hêzdartir e û ez ne hêja me ku xwe bitewînim û benên çaroxa wî jî vekim. Min hûn bi avê imad kirin, lê ewê we bi Ruhê Pîroz imad bike.»

Îcar wan rojan Îsa ji bajarê Nisreta Celîlê hat û bi destê Yûhenna di Çemê Urdunê de imad bû. Îsa ji avê derket derneket, dît ku ezman qelişî û Ruh wek kevokekê li ser wî danî. Û dengê ji ezmanan hat: «Tu yî Kurê min ê delal. Dilê min bi te xweş e.»

(Marqos 1:4-11)

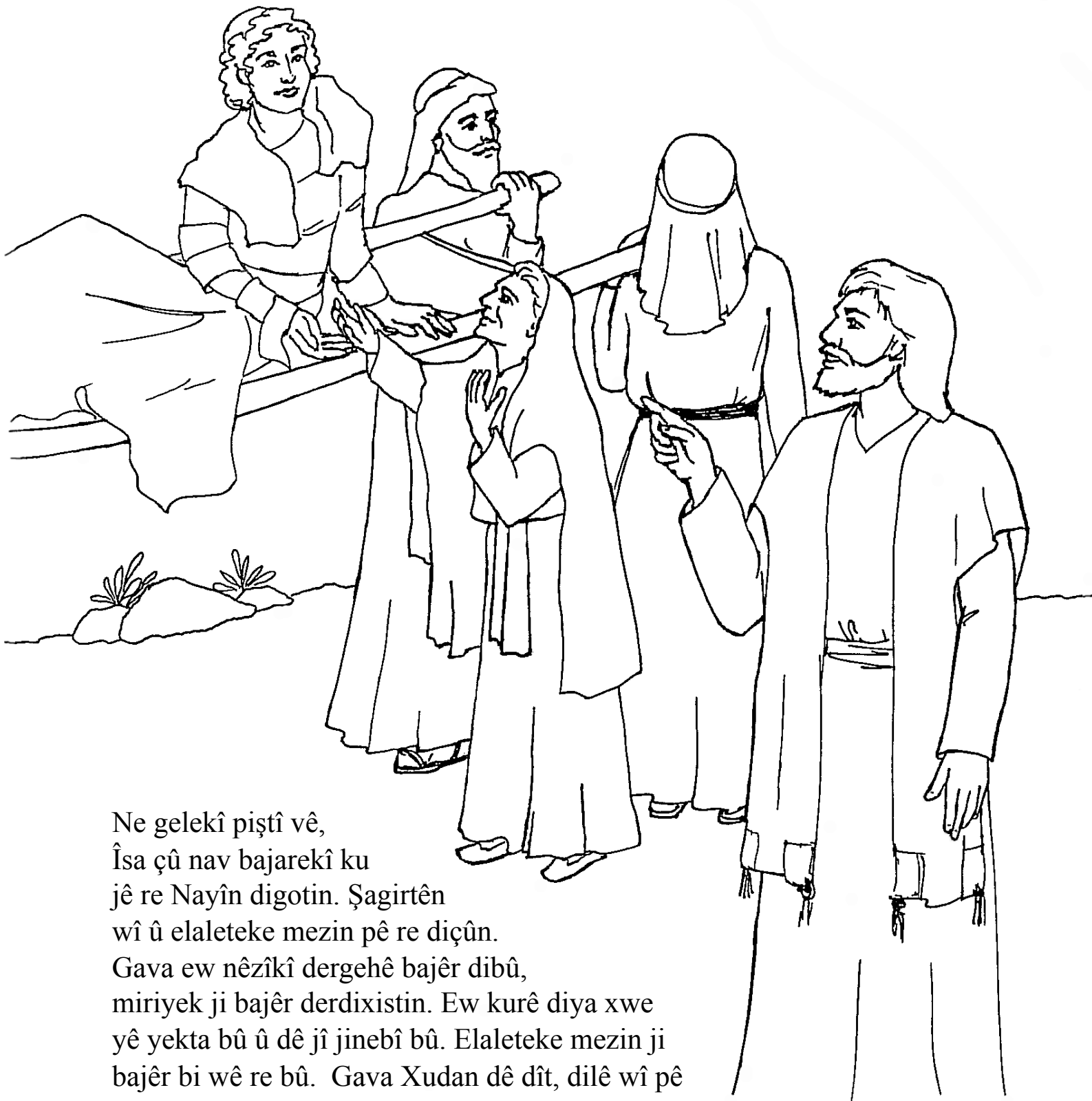

Îsa hilkişiya çiyê û kesên ku wî dixwestin gazî ba xwe kirin. Ew jî hatin ba wî. Wî diwanzdeh kes hilbijartin ku bi wî re bimînin û wan bişîne ku Mizgîniyê bidin, navê wan kir Şandî û wî desthilatî da wan ku cinan derxin. (Marqos 3:13-15)

Bi navê Nîkodêmos mirovek ji Fêrisiyan hebû ku serekekî Cihûyan bû. Ev mirov bi şev hat ba Îsa û jê re got: «Mamoste, em dizanin ku tu mamosteyekî ji ba Xwedê hatiyî, çimkî ew nîşanên ku tu çêdikî, eger Xwedê ne pê re be, tu kes nikare bike.»

Îsa bersîva wî da û got: «Bi rastî, bi rastî ez ji te re dibêjim ku mirovek ji nû ve çênebe, ew nikare Padîşahiya Xwedê bibîne.» Nîkodêmos jê pirsî: «Ma mirovekî ku pîr be çawa dikare ji nû ve çêbe? Ma dikare careke din bikeve malzaroka diya xwe û çêbe?» Îsa bersîva wî da: «Bi rastî, bi rastî ez ji te re dibêjim, heta ku mirov ji avê û ruh çênebe, nikare bikeve Padîşahiya Xwedê. Yê ku ji bedenê çêdibe beden e, yê ku ji Ruh çêdibe ruh e. (Yûhenna 3:1-6)

Ne gelekî piştî vê,
Îsa çû nav bajarekî ku
jê re Nayîn digotin. Şagirtên
wî û elaletêke mezin pê re diçûn.
Gava ew nêzîkî dergehê bajêr dibû,
miriyek ji bajêr derdixistin. Ew kurê diya xwe
yê yekta bû û dê jî jinebî bû. Elaletêke mezin ji
bajêr bi wê re bû. Gava Xudan dê dît, dilê wî pê
şewitî û jê re got: «Negirî!» Ew nêzîkî darbestê bû,
destê xwe lê da û yên ku ew hilgirtibûn, sekinîn. Wî got: «Xorto! Ez ji te re
dibêjim, rabe ser xwe!» Û yê mirî rabû, rûnişt û dest pê kir, peyivî. Û Îsa
ew da diya wî. Îcar tirs ket dilê hemûyan. Wan pesnê Xwedê da û digotin:
«Pêxemberekî mezin di nav me de rabûye» û «Xwedê hatiye serdana gelê
xwe.»

(Lûqa 7:11-16)

Gava Îsa çavên xwe hildan, wî dît ku elateke mezin ber bi wî ve tê. Îsa ji Filîpos re got: «Emê nên ji ku derê bikirrin, ji bo ku ev mirov bixwin?» Wî ev ji bo ku Filîpos biceribîne got, çimkî wî dizanibû ku ewê çi bike. Filîpos bersîva wî da: «Ji bo ku ji her yekê re pariyek bikeve bi du sed zîvî jî nan têra wan nake!» Yek ji şagirtan, birayê Şimûn-Petrûs, Endrawis ji wî re got: «Li vir lawikek heye ku pênc nanên wî yên cehî û du masiyên wî hene, lê ji bo evqas mirov ev çi ye!»

Îsa got: «Mirovan li erdê bidin rûniştin.» Li wir gelek giya hebû û ew rûniştin. Hejmara mêran li dora pênc hezar kes bû. Hingê Îsa nan hildan, piştî ku şikir kir, ew li kesên rûniştî belav kirin. Bi vî awayî bi qasî ku wan xwest, wî masî jî dan wan. Û piştî ku têr xwarin, wî ji şagirtên xwe re got: «Wan pariyên ku mane bidin hev, bila tiştek ziyar nebe.» Şagirtan jî ew berhev kirin û ji ber wan ên ku pênc nanên cehî xwaribûn, diwanzdeh selik ji pariyan tije kirin.

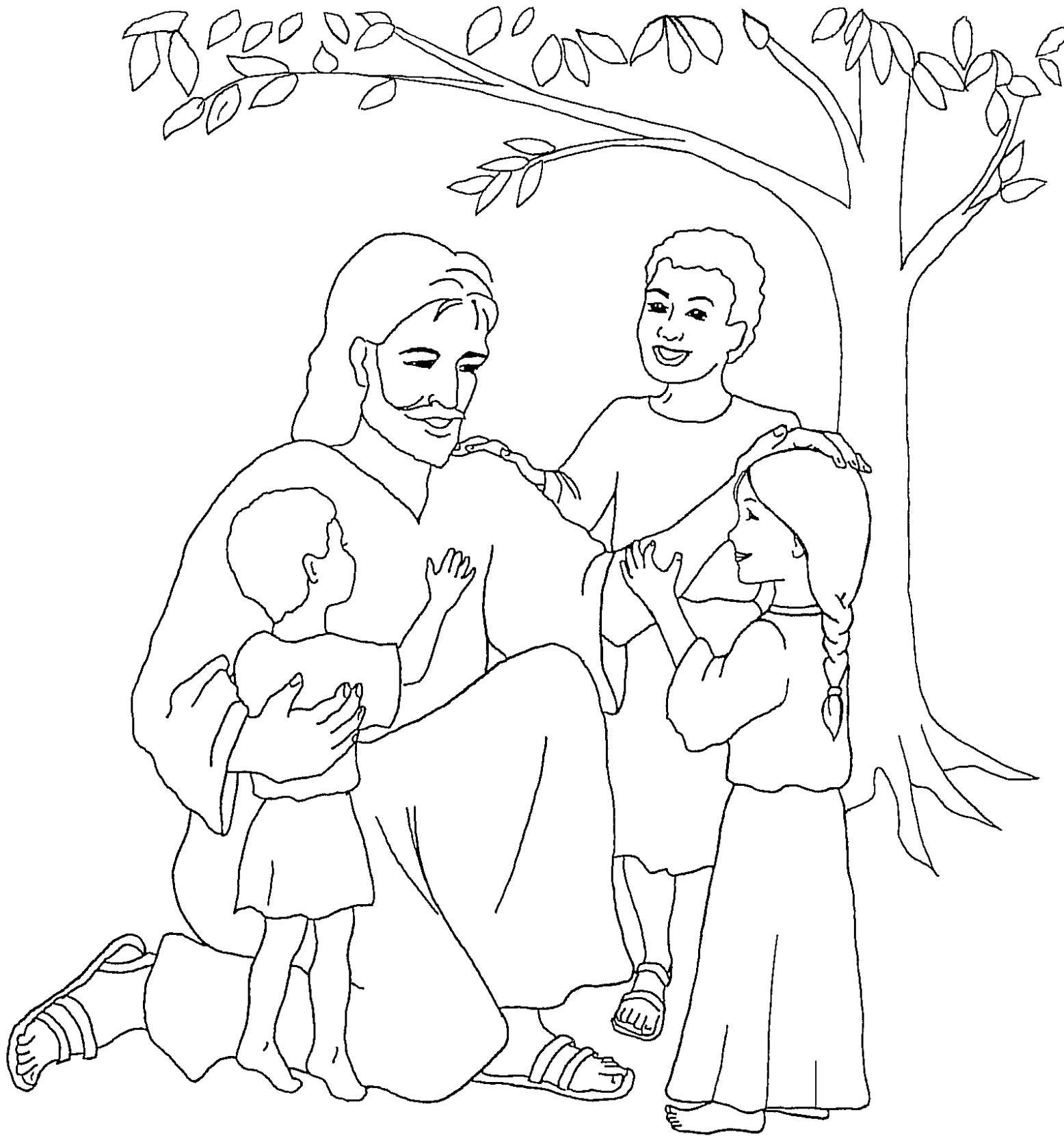
Dema ku van mirovan ev nîşana ku Îsa çêkir dîtin, wan got: «Bi rastî jî ew pêxemberê ku wê bihata dinyayê, ev e!»

(Yûhenna 6:5-14)

Dema ku bû êvar, şagirtên wî daketin jêr û çûn golê. Ew li qeyikekê siwar bûn û ji bo ku derbasî Kefernahûma aliyê din ê golê bibin, ketin rê. Êdî tarî ketibû erdê û hê jî Îsa nehatibû ba wan. Golê ji ber bagereke xurt pêl dida. Dema ku ew bi qasî pênc-şeş kîlometreyan pêşve çûn, wan dît ku Îsa li ser golê rêve diçe û ber bi qeyikê ve tê. Ew tirsîyan, lê Îsa ji wan re got: «Netirsin, ez im!» Îcar wan xwest ku wî bixin qeyikê. Qeyik di cih de gihîşt wî aliyê ku wan dixwest herinê.

(Yûhenna 6:16-21)

Îcar zarok dianîn ba Îsa ku destê xwe deyne ser wan, lê şagirtan li yên ku ew dianîn hilat. Gava ku Îsa ev yek dît, hêrs bû û ji wan re got: «Bihêlin, bila zarok bên ba min; pêşiya wan negirin, çimkî Padîşahiya Xwedê ji yên weha re ye. Bi rastî ez ji we re dibêjim, kî ku Padîşahiya Xwedê wek zarokê qebûl neke, tu caran nakeve wê.» Hingê zarok himbêz kirin, destên xwe danîn ser wan û ew pîroz kirin.

(Marqos 10:13-16)

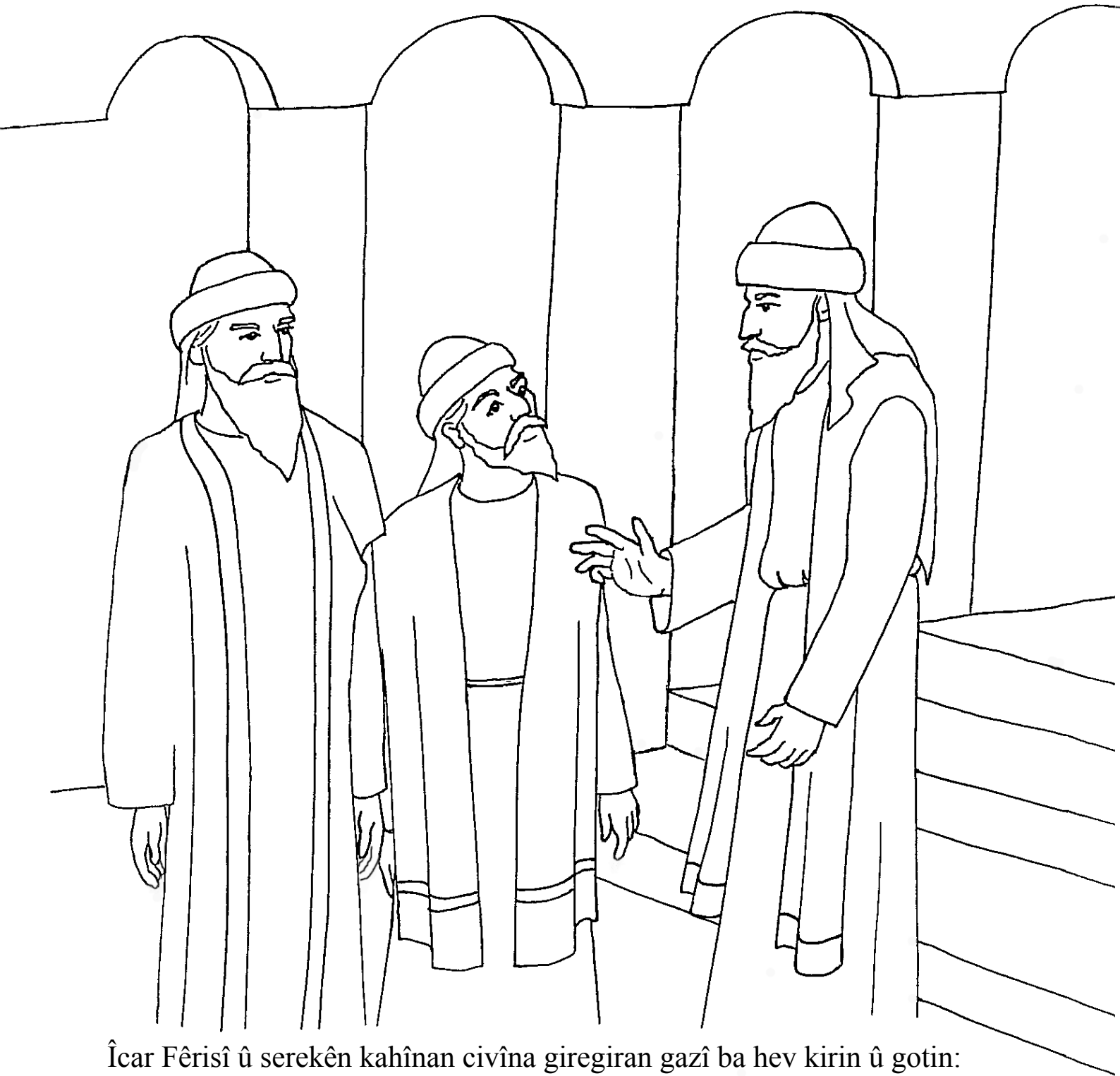

Ez şivanê qenc im. Şivanê qenc ji bo miyan canê xwe dide.

(Yûhenna 10:11)

Miyên min dengê min dibihîzin, ez jî wan nas dikim û ew li pey min tîn. Ez jiyana herheyî didim wan û ew tu caran helak nabin û tu kes nikare wan ji destê min derxe.

(Yûhenna 10:27-28)

Îcar Fêrisî û serekên kahînan civîna giregiran gazî ba hev kirin û gotin: «Emê çi bikin? Ev mirov gelek nîşanan çêdike. Eger em wî weha bihêlin, hemû kes wê baweriyê bi wî bîne û Romayî jî wê bîn, cihê me yê pîroz û miletê me ji holê rakin.»

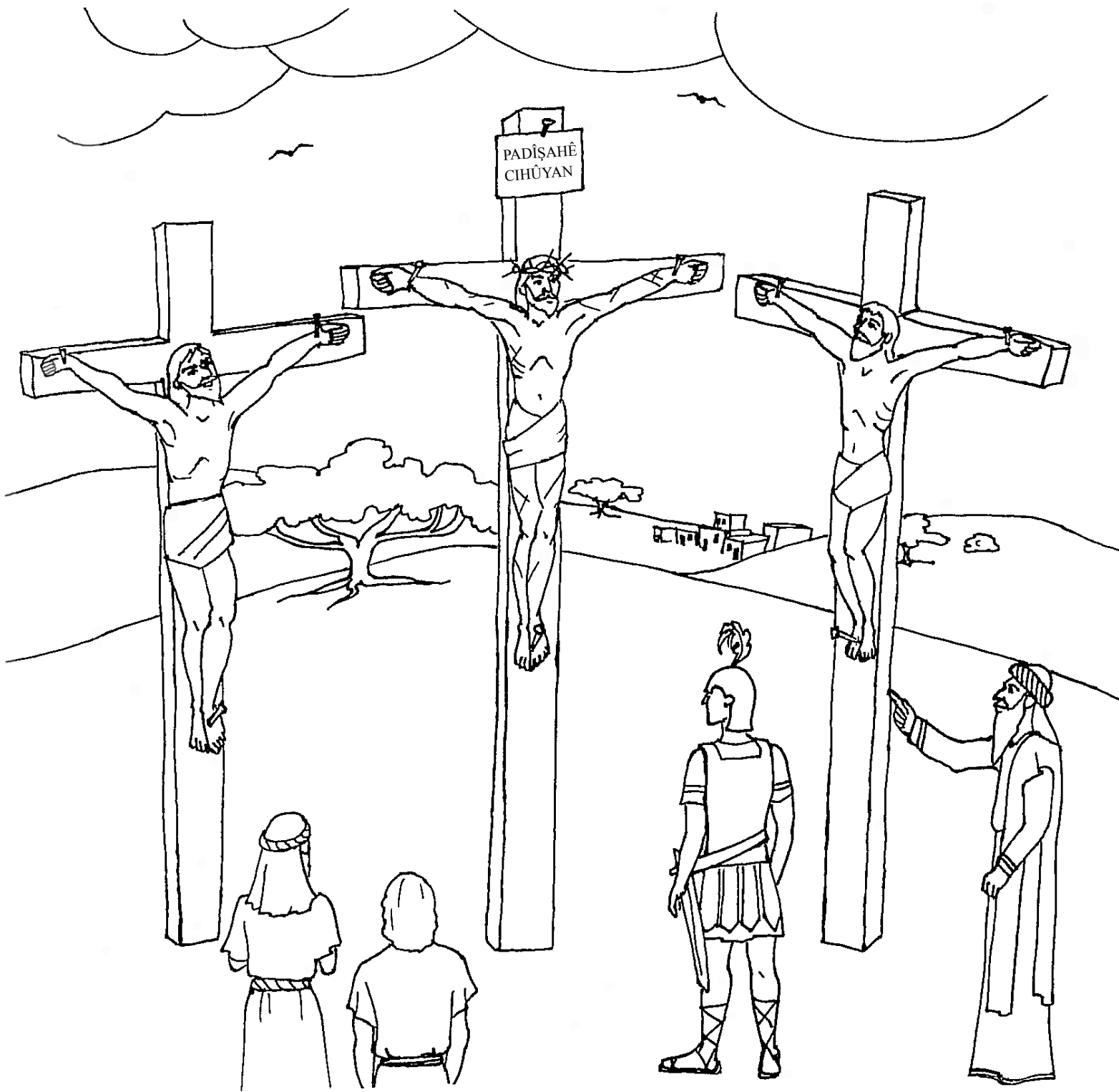
Yekî ji nav wan, Qeyafayê ku wê salê Serokkahîn bû ji wan re got: «Hûn qet tiştekî fêm nakin. Ma hûn nafikirin, ji bo ku tevahiya milet helak nebe, di oxira gel de mirovek bimire, ji bo we çêtir e.» Wî ev ji ber xwe negot, lê ji ber ku ew Serokkahînê wê salê bû, wî pêxemberîti kir ku Îsa wê ji bo milet bimire. Ne bi tenê di oxira wî miletî de, lê ewê ji bo civandin û yekîtiya zarokên Xwedê yên belavbûyî jî bimira. Îcar ji wê rojê ve şewira kuştina Îsa kirin.

(Yûhenna 11:47-53)

Gava bû êvar, ew bi diwanzdehan re li ser sifrê rûnişt. Îcar çaxê ku wan şîv dixwar Îsa got: «Bi rastî ez ji we re dibêjim, yek ji we wê min bide dest.» Ew gelek xemgîn bûn û dest pê kirin yek bi yek ji wî pirsîn: «Gelo ez im, ya Xudan?» Îsa li wan vegerand û got: «Yê ku bi min re pariyê xwe li firaxê xist, ew e yê ku wê min bide dest.

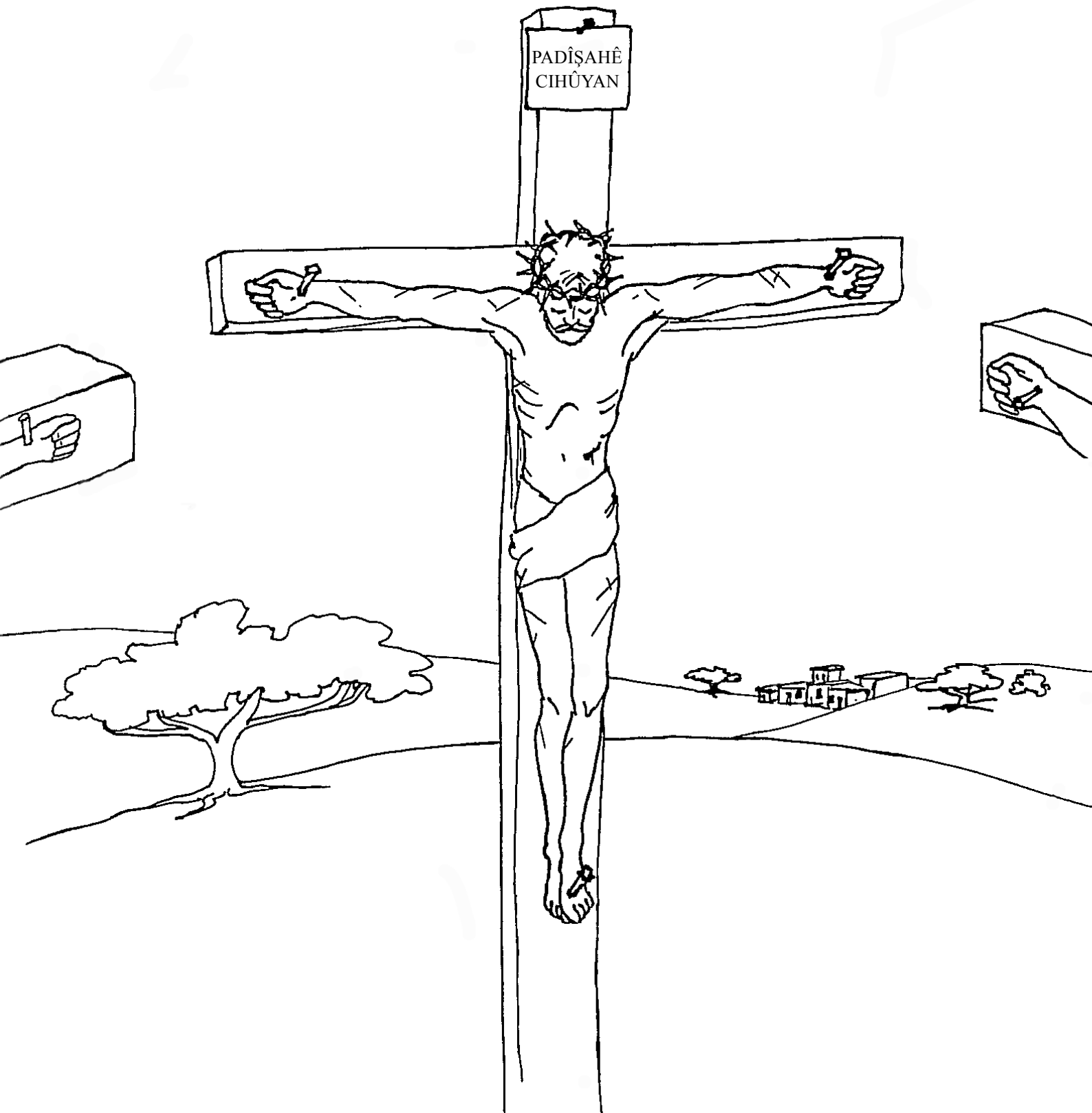
(Metta 26:20-23)

Û du mirovên din ên sûcdar jî dibirin, da ku ew jî bi Îsa re bên kuştin. Û çaxê ew gihîştin wî cihê ku Qoq jê re digotin, wan ew û herdu sûcdar xaç kirin, yek li milê wî yê rastê û yê din li milê wî yê çepê. (Lûqa 23:32-33)

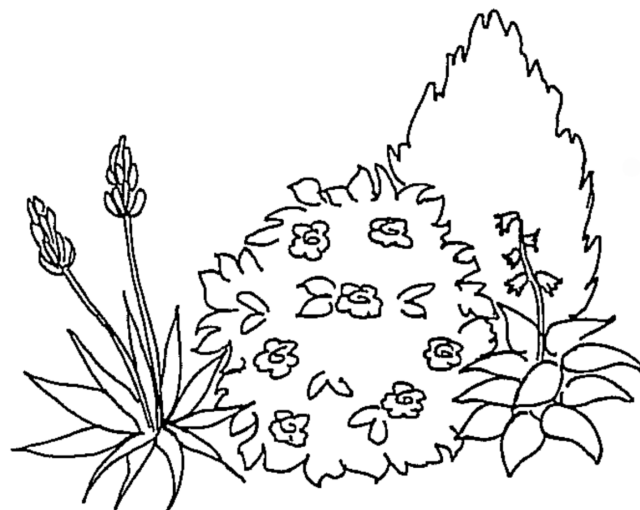
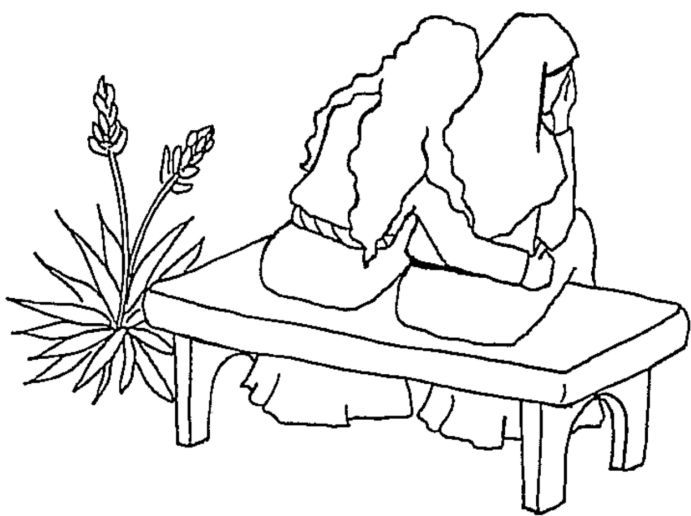
Yekî ji wan sûcdarên daleqandî jî, Îsa şermezar kir û jê re got: «Ka, ma tu ne Mesîh î? De ka xwe û me xilas bike!» Lê yê din lê hilat û got: «Ma tu ji Xwedê natirsî? Ma ne va ye, tu bi xwe jî di bin eynî cezayî de yî? Hema heçî em in, ev heqê me ye, çimkî em bergîdana wan tiştên xerab ên ku me kirine, distînin. Lê wî tişteki nerast nekiriye!» Û ji Îsa re got: «Ya Îsa, çaxê tu gihîştî Padîşahiya xwe, min bîne bîra xwe!» Îsa jî lê vegerand û got: «Bi rastî ez ji te re dibêjim ku tê îro bi min re di bihiştê de bî!»

(Lûqa 23:39-43)

Gava dibû nêzîkî saet diwanzdehê nîvro, rojê tarîtî girt û tarî heta saet sisiyan ket ser seranserê welêt û perda Perestgehê di nîvî re çiriya û Îsa bi dengê bilind kir qîrîn û got: «Ya Bavê min, «ez ruhê xwe didim destên te!» » Piştî ku wî ev gotina xwe got, wî ruhê xwe da. Gava sersedê leşkeran tiştê çêbûyî dît, wî pesnê Xwedê da û got: «Bi rastî ev mirovê ha, mirovekî rast bû.»

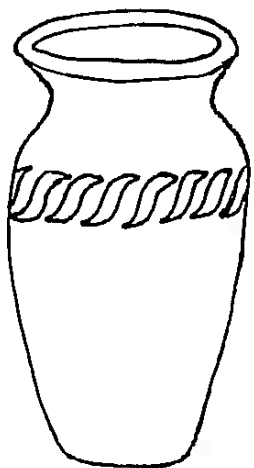
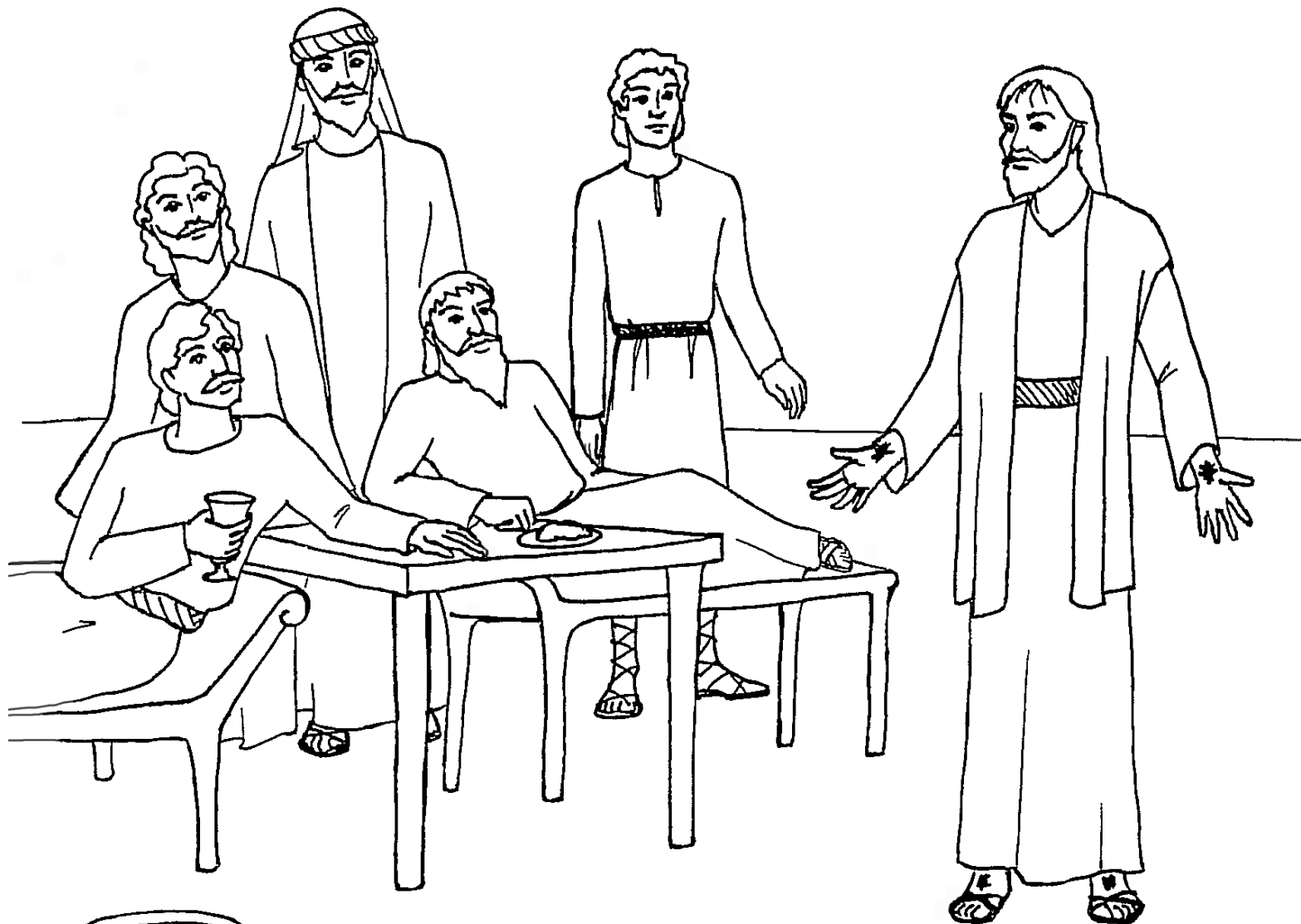
(Lûqa 23:44-47)

Gava ku bû êvar, mirovekî dewlemend ê ji Arîmetyayê hat. Navê wî
Ûsiv bû û ew bi xwe jî şagirtê Îsa bû. Çû ba Pîlatos û cesedê Îsa jê
xwest. Pîlatos jî emir kir ku bidin wî. Ûsiv cesed hilanî, bi cawekî paqij
ê keten pêça û ew di gora xwe ya nû de ya ku di latê de kolabû veşart.
Wî kevirekî mezin gêr kir ber devê gorê û çû. Meryema Mejdelaî û
Meryema din li pêşberî gorê rûniştibûn. (Metta 27:57-61)

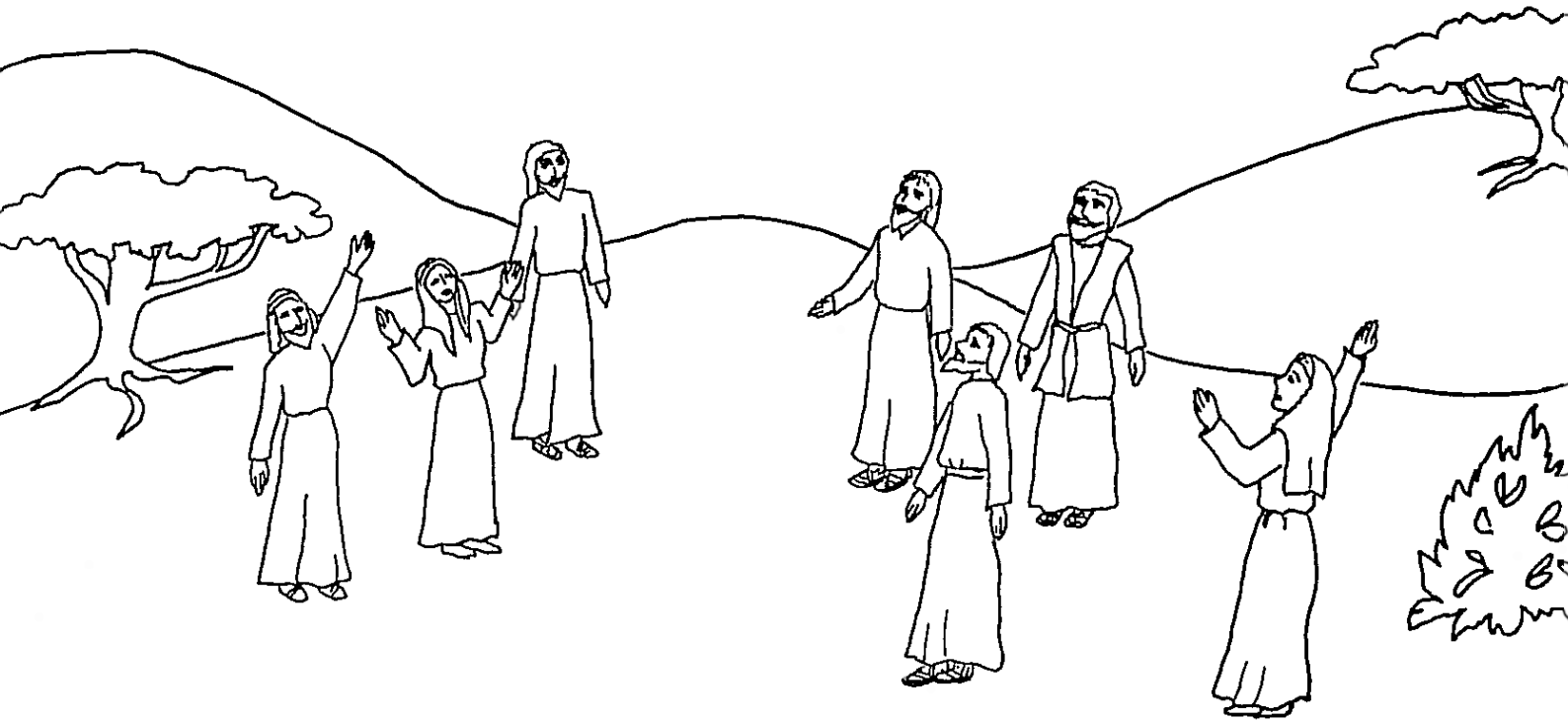

Lê roja pêşî ya heftiyê, hê sibê zû, ew jin hatin ser gorê. Wan giyayên bîhnxweş ên ku amade kiribûn, bi xwe re anîn. Wan dît ku kevîrê ser gorê ji cihê xwe gindiriye, lê gava ew çûn nav wê, wan cesedê Xudan Îsa nedît. Gava ew ji ber vê yekê hê şaş diman, ji nişkê ve du zilamên ku şewq ji cilên wan diçû li ba wan rawestan. Jinan ji tirsê serê xwe kirin ber xwe. Zilaman ji wan re got: «Çima hûn di nav miriyan de li yê sax digerin? Ew ne li vê derê ye, ew rabûye. Bînin bîra xwe, çaxê ku ew hê li Celîlê bû, wî çî ji we re digot: «Divê Kurê Mirov bikeve nav destên gunehkaran, bê xaçkirin û roja sîsiyan dîsa rabe.»» Û jinan jî gotinên Îsa anîn bîra xwe. (Lûqa 24:1-8)

Û hema di wê saetê de herdu rabûn û vegeriyan Orşelîmê. Wan her yanzdeh şagirt û yên din ên bi wan re li hev civiyayî dîtîn. Wan ên din digotin: «Xudan bi rastî rabûye û xwe nîşanî Şimûn daye.» Wan herduyan jî got ku di rê de çi çêbû û gava ku Îsa nan şikand, wan çawa ew nas kir.

Hê ew wusa bi hev re dipeyivîn, Îsa bi xwe di nav wan de rawesta û got: «Silamet li ser we be!» Lê ew bizdiyan û tirsîyan, wan guman kir ku ew ruhekî li ber çavên xwe dibînin. Îsa ji wan re got: «Çima hûn şaş mane û dudilî ne? Li dest û lingên min binêrin, ez bi xwe me. Destên xwe li bedena min bidin û bibînin; çimkî ruh bê goşt û hestî ye, lê wek ku hûn dibînin, ez bi goşt û hestî me!» Û gava wî ev ji wan re got, wî dest û lingên xwe nîşanî wan dan. (Lûqa 24:33-40)

Û wî ji wan re got: «Weha hatiye nivîsîn, Mesîh wê cefayê bikişîne û wê roja sisiyan ji nav miriyan rabe û ji Orşelîmê bigire heta hemû milletên dinyayê, bi navê wî tobe û efûbûna gunehan, wê ji wan re bê danbihîstin. Hûn şahidên van tiştan in. (Lûqa 24:46-48)

Îcar wî ew derxistin û birin heta bi Beytanyayê û li wê derê wî destên xwe hildan û ew pîroz kirin. Û wê gava ku wî ew pîroz dikirin, ew ji wan cuda bû, hat rakirin û hilkişiya nav ezmên. (Lûqa 24:50-51)

Çimkî Xwedê wusa ji dinyayê hez kir ku Kurê xwe yê yekta da, da her kesê ku baweriyê bi wî bîne helak nebe, lê jiyana wî ya herheyî hebe. Xwedê Kurê xwe neşand ku dinyayê sûcdar derxe, lê ew şand ku دنیا bi wî xilas bibe. Yê ku baweriyê bi wî tîne, sûcdar nayê derxistin; lê yê ku baweriyê nayne, ji xwe sûcdar bûye, çimkî wî bawerî bi navê Kurê Xwedê yê yekta neaniye. (Yûhenna 3:16-18)

Eger em bêjin: «Gunehê me tune», em xwe dixapînin û rastî bi me re tune. Lê eger em gunehên xwe eşkere bikin, ew dilsoz û rastîparêz e ku li gunehên me bibihûre û me ji her neheqiyê paqij bike. (Yûhenna I 1:8-9)

Îsa ji wî re got: «Rê, rastî û jiyana ez im. Heta ku ne bi destê min be, tu kes nayê ba Bav.» (Yûhenna 14:6)

«Werin ba min, ey hemû yên westayî û bargiran, ezê rihetiyê bidim we. Nîrê min deynin ser stûyê xwe û ji min hîn bibin, çimkî ez nerm û ji dil nefsbîçûk im û hûnê rihetiyê ji bo canê xwe bibînin. Çimkî nîrê min hêsanî û barê min sivik e.» (Metta 11:28-30)

Erê, Îsa li ber şagirtên xwe hê gelek nîşanên din jî çêkirin ku ew di vê kitêbê de nehatine nivîsîn. Lê ev hatine nivîsîn, da ku hûn bawer bikin ku Îsa Mesîh e, Kurê Xwedê ye û bi vê baweriyê jiyana we bi navê wî hebe.

(Yûhenna 20:30-31)

Alfa û Omêga, Yê Pêşî û Yê Paşî, Destpêk û Dawî ez im.»

(Peyxama Yûhe 22:13)

AΩ

Gelo ev dua daxwaza dilê we tîne ziman? Eger tîne ziman, hingê vê duayê bikin û ewê Îsa Mesîh, bi awayê ku soz daye bikeve jiyana we:

Ya Xudan Îsa, ez dizanim ku ez gunehkar im û di vê jiyane de hewcedariya min bi te heye. Ez ji te re spasdar im, çimkî tu di ber gunehên me de li ser xaçê mirî. Spas ji bo ku te gunehên me da bexişandin û jiyana herheyî da me. Ez dixwazim ku tu wek Xudan û Xelaskar bikevî jiyana min. Ji kerema xwe, desthilatiya jiyana min bike destê xwe.

Metnê Kurdî ji Încîlê hatiye girtin.
Hemû mafên wê parastî ne, bi destûra Şirketa Kitêba Pîroz a Tirkîyê hatiye xebitandin.
Copyright © United Bible Society, 2005

Xêzkêş:: Linda Riddell

Malper: www.goodnewscoloringbook.org

Kurmancî

Kurmanji Kurdish

